

"Danstereu."

Entered at the Post Office at Neenah as Second Class Matter.

Udkommer hver Torsdag.
Paa "Danstereu" kan subscriberes til enhver Tid af Aaret, og Prisen er i Forskud:
For et Aar.....\$1.50
overalt i de forenede Stater.
Et Europa er Prisen.....\$2.00
aartlig i Forskud.

Indbetalingen for Bladet, der maa ske i forskudsvis, kan sendes os enten ved Money Order, Bank Check eller Draft, pr. Post eller ogsaa i registreret Brev.
Prisen for modtages for mindre Betslag; men Selskabet bær ikke sende i Brev.

Ogvis altid fuldstaendig
Adresse: Ravn, Postboks, County og St.
I Tilfaelde af Aftning, maas man ogsaa baade sin tidligere og nuvaerende Adresse, hvad der vil spare os for en hel Del overflodigt Arbejde.

Udbyder, der udsender Bestilling —
Maget af Forskudsbetaling — for fire og nitten, erholder det femte fr. i.
Litraertelig Adresse:
"Danstereu",
Neenah, Wis.

ADVERTISING RATES.
Reading Notices, 10 cents per line for the first insertion, and 5 for any insertion following.
Display Matter and Cuts, 20 cents an inch.

Agenter for "Danstereu":
Soudia Christianen, Jernbale, Gal
Angeline Jensen, Greenville, Wis.
Thomas Nielsen, Wares, Wis.
H. J. Carlson, Box 24, Sheffield, Ill.
S. Sorenson, Grapling, Wis.
Sam Seerfoss, Hutchinson, Minn.
Chr. Berthelsen, Alberton, Minn.
Carl B. Nielsen, Waupaca, Wis.
James Hansen, 28 Main St., Dikofsh, Wis.
Anton Hansen, 226 Harrison St., Racine
Aug. Paulsen, Lindlay, Neb.
Nis Varjen, Elk Horn, Iowa.
J. Schull, Vermillion, S. Dak.
H. Nielsen, 822 S. 24. St., Omaha, Neb.
Nilsen Juhl, Cedar Falls, Ia.
In Jorgensen, West Denmark, Wis.
Oder Kallefen, Kimballton, Ia.
G. Bertelsen, Colson Ave., Fremont, Neb.
P. Midelfelt, 3710 State St., Chicago.
S. R. Hagg, 240 — 3rd ave Clinton, Ia.
K. Christensen, Embore, Wis.
Worten Peterfen, Ringsted, Ia.
H. C. Peterfen, Nelson Minn.
Carl Gundorfio, Resende Agent
Omnævnte ere bemyndigede til at modtage Betaling for "Danstereu" og svittere for samme.

Om Pension- og Entelasten.
Som bekendt blev der i August 1897 stiftet en Pension- og Entelast i inden forenede danske Kirke. Det var vort Haab, at alle Præster og Lærere inden Samfundet vilde se Nødvendigheden af at faa noget ordnet i den Retning og gaa med. Det er imidlertid ikke sket.

I sidste November Maaned holdt Beskytelse Møde. Den fandt, at Foreningen talte 57 Medlemmer. Bl. a. besluttede den da at henvende sig til de øvrige ca. 20 Præster og opfordre dem til at slutte sig til Foreningen. Dette blev gjort, og de fleste have bejvaret vort Opfordring og givet Grunde for at de staa udenfor. Vi vilde her i al Venlighed forsøge, i hvert Fald til Dels, at imødegaa eller veje disse Grunde.

En mener, at Foreningen er god nok for alle, som have det Syn; men for ham staar det, som det vilde røde Mand og paa Tro, om han vil med. Der vil ogsaa paa Tro, om han vil med. Der vil ogsaa paa Tro, om han vil med. Der vil ogsaa paa Tro, om han vil med.

Tid fra Kredsmødet i Hampton, Nebr.
Da jeg er onndet om at skrive lidt fra Mødet, skal jeg forsøge at meddele "Danstereu"s Læser, hvad jeg fik oplysninger om, som det vilde røde Mand og paa Tro, om han vil med. Der vil ogsaa paa Tro, om han vil med. Der vil ogsaa paa Tro, om han vil med.

Torsdag Aften blev der prædikeret over Math. 4, 11, Jezu Kristelse. At hørelses vor Herre Jesus blev fristet, kan han komme dem til Hjælp som fristes. De Evner og Gaver Herren havde nedlagt i os Mennesker bleve ofte misbrugte. Vi stulde ikke forsøge at styre og undbrage os som Menneskene, der dog som større Fristelser over, end dem de mente at sty fra, men blive paa den Plads og i de forhold der Herren havde sat os i. Du skal dog heller ikke opsigte Fristelsen, Mange Mennesker misbruge sin Magt, naar den kan skal tjene Egennytte. For Et's. Vengemagten, den kunde bruges baade til at gøre meget ondt og godt med. Pressen, hvilken stor Magt den kan have ved Lydighed overfor Djævelen i Udbredelse af daarlige Læsning. Nogle Mennesker misbruge Ordets Magt. Tænkte vi os den Sladder, den kan afstedkomme og hvilken Skade den anretter, "Tungen er et lille Lem, men put-

ter storligen." Man stiller sig op paa Hovedets Støde og vil saa meget med andres Hjel til at gøre, saa man glemte sine egne. Og endnu er der nogle Mennesker, der misbruge Raaden, Herrens værdige Raade, at Englene vilde tjene os. Alle vantro Mennesker misbruge Guds Raade og de vilde tage det helt fortrydelig om, om man vilde drage deres Forhold til Guds Raade i Tvivl. Andre ligesom ride paa deres Dødsdølelse, idet de altid have en Dødsdølelsehistorie at fortælle, eller beræbe sig paa sin Tro. Djævelens Fristelser ere af utallige Arter, men lgt ikke til haas fristende og loftende Røster, men hellere vis dem tilbage som vor Herre Jesus: "Dig bort, Satan, du skal ikke friste Herren din Gud." Og skal vi se, da maa vi bje vor Rakte og vore Kne og med Troens Die stue hen paa Golgata. Gaar du ad anden Vej end den Jælleren har anvist os i sit Ord, da er du som den der vover Springet ud i det blaa, det kan saa være Stikkeligens Vej, eller det dødlige Liv du mener at leve.

For mange Mennesker viser Djævelen denne Verdens Herlighed frem for og siger: "Alt dette vil jeg give dig," og bruger dertil ligesom et Forsørrelsesglas, hvor alt bliver saa stort, blot du vil give dig hen med Liv og Sjæl og det er dit, men Djævelen er en Løgner, han giver ikke denne Verdens Herlighed og kan heller ikke give det til noget Menneske som sin Ejendom. Jezu siger i Ligelsen om den rige Bonde, "i denne Nat kræves din Sjæl af dig," hvad var da hans? Djævelen indbilder Mennesket, du har Gaver til at tale og skrive og til at bruge dine Benge, og mange som en Gang vare frigitte af vor Herre Jesus, drages igen af Fristersens Magt ind i Fængselskæden, idet den fine Samvittigheds Sans sløves og den døyses til sidst i Svøm.

Brugte vi Mennesker de Gaver og Gaver Herren har betroet os retteligen i hans Tjeneste, da skal Frugeterne ikke udeblive, men vi skulle erfare en Glæde og Fred, som langt overgaar Verdens Glæder og Tilfredsstillere.

Der blev holdt et Foredrag over Emnet: "Er det berettiget for et Guds Barn at kalde sig hellig."
Faderen i Himlen kalder sig i sit Ord hans Børn hellige og giver dem dette skønne Navn, ikke fordi de af Naturen ere hellige eller ved at de udvære en hel Del gode Gjerninger, men en i Troen tilregnet Jezu Kristes hellighed. Og ere vi isærte denne Jezu Kristes helligheds Klædning, da vilde vi vogte os for Synbens Smuds. Vor Herre Jezu Legeme, der var uden Syn, gør at Lemmerne paa ham ogsaa blive ansat af Gud som hellige og uden Syn.

Søndag Eftermiddag blev der talt særlig til de unge om en hel Dørgaelse til Herren og at Herren kunde bringe selv en lille Pige, der var bleven bortført til Assyrien til at gaa Bud for sig, saa kunde han bruge huer en i sin Tjeneste.

Ved Slutningsgudstjenesten Søndag Aften blev vi lagt paa Sinde at opsamlende tiloversblevne Stykker ligesom forud efter at Jezu havde bespiet 6000 Mænd i Orden, og ligesom der opsamledes 12 Kurve fulde, saa huer en af Disciplene sit en, saa maatte huer en for sig se til at den haade saet sit Hjertekraa fylde i disse Dage med det velsignede Guds Ord, saa der blev noget at tære af, naar Hverdagstilværelse levedes. Manges Smag var forberøvet, saa Guds Ord som det lod i Fortyndelsen, blev vrøget.

Jeg erfarede noget af den gamle Sandhed: "Hvor lystigt og godt er det at Brødre bde tilfammen." Og maatte Herren lægge sin Velsignelse i Ordet, saa det blev til Frelse for en eller anden ufrøst Sjæl.

Venlig Hilsen til "Danstereu"s Læser.

K. Hundtofte.

Herrens Hjælp og Trofasthed.

Herren er min Klippe og min Befæstning og den som befrier mig. Han er Gud, min Klippe, paa hvilken jeg tror, min Opbyggelse og min Tilflugt, min Frelser, fra Bødd har du frelst mig. 2 Sam., 22, 2, 3.

Kære Medmand i Kristus, er ikke de skønne og trostefulde Ord, som er værd at antagme? Herren er min Klippe og Befæstning, paa hvilken jeg forlader mig i al Nød og Fare, ja, selv naar jeg end skal vandre igennem Dødens Skyggedal, vil jeg ikke frygte for ondt, thi du er ved mig, din Klippe og din Støtte du skulle troste mig. Gal. 2, 3, 4.

Broder og Søster, o, gid at vi kunde bje os ligesom David, naar han var i

Sjæleløb. Skul ikke dit Ansigt for mig, forskyd ikke din Tjener i Bredde, du har været min Hjælp, og gid mig ikke og forlad mig ikke, min Frelsers Gud. Gal. 2, 7, 9.

O, nej, han vil ikke forlade os, selv om det synes, at han skuler sig en liden Tid, det er ikke for andet, end at han vil, at vi skal ned i Støvet for Jezu Krist, gid, at vi saa kunde være stille og lytte til Jezu Krist! Han spurgte Peter tre Gange: elsker du mig? Peter svarede: Herre, du ved alle Ting, du ved at jeg elsker dig. Peter blev bedrøvet, fordi han spurgte tre Gange om han elskede ham, men jeg er forvisset om, at det blev Peter til Velsignelse at han blev prøvet. Lad os derfor heller ikke forsøge om vi engang imellem blive taget afstbes, men sig Jezu Krist; thi vi ved jo, at alt tjene dem til Gode, som elste Gud. O, ja, kære Venner i Kristus, lad os rigtig takke Herren for al den Raade, han beviser imod os arme Synbere, at vi tør kalde os Guds Børn. Vi har haft det godt og Herren har været iblandt os her i Cedar Falls og vi tør ogsaa sige, at han stadigt er i Ordet ved medfølgende Tegn, Sjæles Frelse. Det var jo ogsaa derfor at han kom til Verden, at vi ved ham skulde blive frelst og arve med ham Himmels Herlighed og Salighed. Vi er jo nu i Fastetiden, ja, gid vi rigtig kunde ihuomme Jezu Kristelse og Død for vore Synber! Lad os i Anden følge Jezu fra Nadsverdbordet og betragte hans tunge og smertefulde Gang for mig og dig. Jezu viste, hvad der vilde se og haad der vilde komme over ham, derfor sagde han, da han sad til Bords med de tolv, og der de aade, sagde han: sanbelig siger jeg eder, at en af eder skal forraabe mig. Og de blev saare bedrøvede og begyndte hver især at sige til ham, Herre, er det mig? Math. 26, 21, 22. Jeg tænker mig, at Judas var den sidste, der spurgte ham: er det mig, Mester? Han sagde til ham: du har sagt det. Math. 26, 25.

Judas var altsaa til bords med de tolv og nab Rodveren sammen med dem, men i Stedet for at aede og drikke sig til Velsignelse, blev det ham til Forbandede. Han gik længere og længere frem mod Agrundens Rand. Jezu sig med sine Disciple i Gethsemane, og haad han der led er udestuelig. Det var i Nadsverdbordet, der tængede paa hans hellige Stuldrer, saa at de trykede hans hellige Hænde mod Jorden og han spættede Blod. Ja, Blodet kunde ikke bje til det blev aabnet for det. Han fandt sine Disciple sovende, efter at han havde været i Bøn til sin himmelske Fader, om det var muligt at kalde funde gaa ham forbi, uden at han skulde drikke den. Han bad: Fader, ikke min, men din Villie. Det skulde jeg og du gøre, naar der er noget som trykker os. Men til Jezu med alle vore Synber og Sørgere, han er den, der kan rense os i sit Blod, som skød til en Igenopsningsbetaling for alle dem, som tror paa ham som deres Frelser og Forsoner. Efter at en Engel af Himlen havde aabenbaret sig for ham og tyrtet ham, gif han Skæren frejdig i Møde med Forræderen Judas i Spibien, og enhver ved jo haad Jezu maatte lide fra Stortorsdag Aften til han bje Høvedet og opgav Anden og alt var fuldraget. Hele Verdens Synbegald var betalt. Kære Ven, som læser disse Linier, kan du sige, at din Gæld er udslettet ved dette Blod? Hvis ikke, saa søg Herren medens han findes, og kald paa ham den Stund han er nær. I Dag er Raabens Tid, i Dag er Gud at finde. Du gid ikke om du lever, til i Morgen. Lad os, som er paa Kongevejen, ikke bje af til bjere eller andre dæmte men gaa lige frem imod Maallet til det himmelske Land og altid haave Jezu i Sigte, saa at vi ikke komme til at vende os og se tilbage, som Løis Hustru. Ja, vi trænge til at bde Herren, at han vil styrke og bevare det, som han selv har begyndt i vore Hjert, at han vil føre os fra Kraft til Kraft, fra Sejer til Sejer. Jezu havde sejret den Gang han raabte med høj Røst og sagde: Fader! i dine Hænder befalet jeg min And, og der han det sagde bje han Høvedet og opgav Anden, og haad slete i dette Dødt? Forhænge i Tæmplet splittede itu fra først til nederst, saa at der nu er fri Adgang til Gud Fader ved Jezu Kristum. Selv de ugubelige søge: sanbelig, denne var et retfærdigt Menneske og Guds Syn. Verden har aldrig set Mage til en saadan Omvæltning, og end mere forbaudet blev de, da han paa Paaskemorgen opstod fra de døde. Graaven kunde ikke holde ham, selv om den store Sten var lagt for Indgangen og befestet og Vagten til at forvare Graaven med Fliid.

Krist stod op af Døde i Paaskemorgenrode!
Thi synger lgt og sjælelad,
hans Menighed i allen Stad,
Hre vore Gud i det Hje.

Marie og Magdalene, Peter og Johannes vare de første ved Graaven, men de fandt den tom. Marie græd af Bedrøvelse over at Jezu var bleven borte for hende. Har du nogen Tid grædt over, at Jezu er bleven borte for dig? Han maa jo gaa fra os, naar vi bedrøve ham med vor Syn og Vantro. Men lad os dog staa stille og lytte til hans kaldende Hjrdestemme, ja lad os græde med Maria og søge efter ham, ikke iblandt de døde men iblandt de levende. Jezu kunde ikke længe holde sig, da han vidste at Marie græd af Vængsel efter at finde ham. Han nævnte hende ved Navn og hun kendte ham og sagde til ham: Rabbi, hvilket betyder: Mester. Hvilken Glæde blev der ikke, da hun genkendte sin Herre og Mester. Hvor skulde ikke vi glæde os og løbe og fortælle det til vore Medmennesker, naar vi finde ham, som kan gøre vore Hjert glade og lykkelige her og hjerst i al Evighed. Jezu sandt ogsaa de to paa Vejen til Emmaus. Deres Samtale drejede sig om alt, hvad der var sket i de sidste Dage, og som de vandrede kom Jezu og vandrede med dem. De kendte ham ikke, men han ved jo alle Ting, han kendte deres Tanker og fortold deres Tale alligevel, og saa at de vare bedrøvede i deres Hjert og ikke forstod alt det som var sket i Jerusalem i de sidste Dage, men efter at de haade sporet paa Jezu Spørgsmaal, siger han til dem: O, I Daarer og feenhjertede til at tro alt det som Præster have sagt. Burde det ikke Kristus at lide dette og at indgaa til sin Herlighed. Luc. 24, 25, 26. Han udsaa de Skrifterne for dem fra Moses og alle Profeter, og de huode nu nærmet sig Byen. Det saa ud som om Jezu vilde gaa længere, men de nødte ham til at blive hos dem og han blev og sad til Bords med dem; han tog Brødet, velsignede og brød det og gav dem. Da oplødes deres Dine og de kendte ham, men han blev usynlig for dem. O, kære Læser, hvad taler du og jeg om, naar vi ere sammen paa Vejen eller paa vort Arbejde. Er det Jezu Kristighed til os eller er det Verdens Sjæl og Spil. O, er det det sidste, saa lad os dog for Jezu Kristighed og hans udgibte Blods Sjæl aflægge en saadan Tale og i Stedet for talle og prise vor kære Herre og Frelser, fordi han er vor Klippe og Befæstning, og ingen skal rive os af hans Haand, selv om end Stormen raser. Saa

gid i Jezu Faan dig ind,
han skal dig ej kaste hen.
Tryk for Verdens Kastevind,
er du hos din suldtro Ven.
Lad det storme som det kan,
du skal komme vel til Land.

Dermed en kærlig Hilsen til "Danstereu" og dens Læser, og lad os, Broder og Søstre, vaage og bede for Sjæles Frelse, og at vi selv maa blive bevarret til Enden og saa sidde til Bords med Abraham, Isak og Jacob i Himmernes Rige.

En ringe Broder i Herren,
M. T. H. Wolff.
Cedar Falls, Iowa.

Rejsefildringer.

af Johan Jørgensen, Lud.

I den Hensigt at besøge nogle Slægtninge samt Venner og Bekendte i Wis., som jeg ikke har set i 20 Aar og derover, rejste jeg her fra Lud den 1. December og tog til St. Croix Falls, vor nærmeste By og Handelsplads, som er beliggende ved St. Croix River og paa den modsatte Side af Riveren ligger Taylor, Falls, som hører til Minn. Disse to Byer staa i Forbindelse med hinanden ved en Kærebred. Fra sidnævnte By tog jeg med Jernbanen til St. Paul; der var nu ikke noget som fremfyldte min Opsættelse; dog fik jeg Velsignelse til paa et Hotel at høre en Talemaafine, som hang en not saa gemmelig amerikansk Nationalang. Jeg kom til at tænke paa, hvor Mennesker dog ere opfindsomme, men saa langt komme de dog ikke, saa de kunne lægge den Dialect i en Maskine, som Herren har lagt Mennesket paa Tungen.

St. Paul rejste jeg til Elk Mound, Duane Co., en lille By, som er beliggende ved Chicago North West. n Ry. Paa denne Plads har jeg nu arbejdet i flere Aar og tjent mange gode amerikanske Dollars, som jeg har anvendt ganske heldig her i Lud. I Elk Mound er ikke mere end fem danske Familier; de tilhøre alle en norsk Synode-

menighed, saa de lever da ikke affandret fra at høre Guds Ord. Jeg havde da Velsignelse til at overvære et Kirkeføde i den Tid jeg var der og tillige et Kvindeføde. Der er nu ikke videre at observere med Hensyn til denne Plads; dog skal jeg bemærke, at de haade opført et Creamery for et Par Aar siden, som gaar ganske godt; tillige har Farmerne deres egen Butik, som drives ganske fordelagtig.

Fra Elk Mound gif Luren pr. Jernbane til Necedah, Juneau Co. Det er nu ikke saa lille en By, men dens Indbyggere bestaar væsentligst af Arbejdersfamilier. Der har været en god Velskæftigelse for Arbejdere saa længe Samvøllerne var i Virksomhed; men nu er de nedlagt, og med det samme har denne By set arme bese Dage, og vil med Tiden komme til at staa som en Saga blødt. Ja saaledes vil det gaa med flere af vore amerikanske Kollager; thi Slovene forsvinder ganske hurtigt og de glemme at plante, det galder blot om at sdelagge. I Necedah staa nu mangen en Arbejder i Begreb med at forlade Byen og søge Velskæftigelse paa andre Pladser. For dem som har haft Anledning til at samle sig en lille Formue ser det ikke saa ubelidig ud; thi de kunne jo søge ud paa Landet og saa sig et Hjem, hvilket er den sikreste Løvevej; men for dem, som intet ejer, stiller Forholdene sig ikke saa ganske lyse. Jeg haade god Velsignelse til at besøge Danstereu faavel i Necedah, som ude paa Præsterne i Byens Omegn. Man skulde tro, ved at stue ud over disse jævne Prærier, at det var en færdedes frugtbar Egn; men dog fortalte de mig flere Steder, at de levede i en Sandørken. Deres vigtigste Indtægtskilde er Kartoffelavl. De haade dog i Necedah opført et Creamery; men det var endnu i sin Barndom. Den forenede danske ev. luth. Kirke har en lille Menighed i Necedah, som betjenes af Pastor Falk. De har ingen Kirke; men efter Fortyndende betales de en norsk Synodemeninghed en lille Godtgørelse for hver Gang de bemytter deres Kirke.

Fra Necedah tog jeg til Rocke a Cree, Adams Co., hvor der ikke er saa faa Danstere. De haade ingen Kirke; men famles til Andagt i Farmerhusene. De betjenes ogsaa af Pastor Falk.

Det næste Maal for min Rejse var Big Flats, hvor jeg opholdt mig i den glæde Julestid. Der er ogsaa en lille Menighed som tilhører den forenede Kirke og betjenes af Pastor Falk en Gang om Maaned. De haade en ny og rummelig Kirke. Jeg var der til Gudstjenesten en Gang i Julestiden, men jeg maa sige, at det var fattig med Kirkebesøgende; thi for det gamle Kirkesamfund blev oplyst, da var der efter Forholdene ikke saa lille en Menighed i Big Flats; men da Samfundet brast og den slæbnevangre Forfatning skulde underkives, brast ogsaa denne Menighed. Dem som gif over til den forenede Kirke, var den Gang Flertal; men senere er flere efter Fortyndende traadt ud af Menigheden og staa uden nogen som helst Samfundsforsindelse, andre ere bortrejste, døde osv., saa nu er der kun faa tilbage, som tilhøre Menigheden. Grundtvigianerne har været bejst af gamle Pastor Nielsen i White, men han kommer der vist ikke mere. Begge Retninger benytte forelsbig Kirken.

Med Hensyn til Big Flats kan man med Sandhed sige, at dem som har vaagt denne Plads som deres hjemlige Arne, har bogget deres Hus paa Sand. Det lyder jo til os, Venner, i aandelig Henseende, at det er Høvedbetingelserne for os alle, at vi haade en fast Grundvold at bygge paa; men det galder virkelig ogsaa i timelig Henseende. Vel kan et Hus staa som er bygget paa Sand, men hvor bejværligt er det ikke for mange paa saadanne Pladser, som har en stor Familie, at saa det nødvendige til sig og sine. I Big Flats har de jo taget Landet som Høvedstad, men Høvedstadland kan ogsaa blive for kostbart. Jeg kan i Grunden ikke forstaa, hvorfor de første Sættlere gif ind paa en saadan Plads som Big Flats, da der var Land nok at faa paa forstikkelige Pladser i Amerika paa samme Betingelser og af en bedre Velskæftigelse, og det er jo i Almindelighed Tilfaeldet, naar de begynde at sette ned paa en ny og øde Plads, saa trække de første efterhaanden flere og flere efter dem; thi de fleste har jo Slægtninge og Venner, som de onste at faa saa nær som mulig, og det kan være ganske rigtig, naar blot det er en Plads hvor Jøll kan leve og trives. Men nu med Hensyn til dem, som ere de første paa en øde og ubebygget Plads, der bærer sig et Fremtidshjem og efter en Tids forløb seler sig skuffet og selv er kommen til den Ervendelse, at det var ikke Pladsen hvor de rigtig kunde leve og trives, de burde sende en Advarsel ud til deres Venner og Landsmænd, at de ikke skulde komme i samme Forlegenhed. (Sluttet.)